

Heiligverklaring Carlo Acutis 7 september 2025: De Heilige op Sneakers

Er zijn tijden waarin de hemel zich als een plotselinge bliksemflits boven een grauwe stad laat zien, als een herinnering dat wonderen nog altijd bestaan. Op 7 september 2025 zullen klokken luiden, harten opspringen, en zelfs sceptici hun ogen opheffen, want Carlo Acutis wordt heilig verklaard. Niet als een verre figuur uit de middeleeuwen, gehuld in mystiek en mist, maar als een jongen die zijn jeans droeg als wapenrusting en het internet als zijn zwaard.

Carlo, een jongen van de 21e eeuw, en toch een ridder van het oude geloof. Een jongen die computers codeerde maar zijn hart richtte op het Altaar. Hij leefde niet in een afgelegen grot, maar in het bruisende Milaan. Geen kluizenaar, geen kruisvaarder, maar een pelgrim op sneakers met een rozenkrans in zijn zak en de Eucharistie in zijn ziel.

Men zegt dat de moderne mens het heilige niet meer begrijpt. Maar Carlo begreep het. Hij begreep dat heiligheid niet is voorbehouden aan asceten op bergtoppen, maar begint met het klikken op de juiste link, het kiezen van het goede in een wereld die opties aanbiedt zonder waarheid. Hij was geen zonderling, hij was een zoon van zijn wereldse ouders, van de Kerk, en van deze tijd. En toch weigerde hij de moderne ziekte van cynisme. *“De Eucharistie is mijn snelweg naar de hemel,”* zei hij, alsof het de meest vanzelfsprekende routebeschrijving was die je in Google Maps kunt vinden.

Op 7 september zal Rome hem als heilige erkennen, maar velen - met name jongeren - hebben hem al herkend als hun gids. Niet omdat hij perfect was, maar omdat hij ons eraan herinnert dat heiligheid mogelijk is, ja, zelfs nu. Ja, vooral nu! Carlo Acutis past perfect in deze tijd waarin overal uit het niets jongeren de katholieke kerk vinden en Jezus willen volgen. Ze komen overwegend uit seculiere omgevingen, zoeken waarheid, zijn jong (waaronder wonderlijk veel scholieren) en voor het merendeel zijn het jongens c.q. jonge mannen.

Ik zie dit fenomeen met een mengeling van verwondering, vreugde en als een stevige tik tegen het moderne wereldbeeld. We hoeven ons ook weer niet al te veel te verwonderen. Jongeren hebben genoeg van de dorre woestijn van relativisme. Ze komen omdat ze dorst hebben. Deze wereld heeft hen alles te bieden, behalve betekenis en waarheid. Als jongeren zich tot het geloof wenden, doen ze dat niet uit zwakte, maar uit een radicaal verlangen naar iets stevigs, iets dat werkelijk waar is, iets dat groter is dan zichzelf. Onze moderne cultuur kent een enorme spirituele leegte. We hebben God vervangen door technologie, comfort, en zelfexpressie, en jongeren zijn de eersten die ontdekken dat dit geen duurzame betekenis biedt. Ze willen niet ontsnappen aan de cultuur, maar hebben ondervonden dat er niets in te vinden is wat hun hart vult. Ze hebben genoeg van het vrijblijvende en zoeken naar uitdagingen.

Het zijn vooral jongens die hunkeren naar avontuur. Dat blijkt van oudsher met de natuur meegegeven. En het christelijk geloof, als het niet is uitgehold tot moralistische therapie, is een avontuur. Heel de Bijbel getuigt ervan: van Abraham en Mozes die op avontuur gestuurd worden, tot en met de apostelen die gevraagd worden Jezus te volgen zonder te weten waartoe dat zal leiden. Het is een verhaal van strijd, offer, genade, verrijzenis. De kerk is geen ziekenhuis voor brave zielen, maar een kazerne van barmhartige strijders. Het Christendom is het enige gezag dat een rebel toestaat om echt opstandig te zijn, omdat het zich verzet tegen de wereld, tegen de zonde, tegen het gemak, tegen de zinloosheid.

De jongeren die zomaar ineens in onze katholieke kerken opdagen kiezen niet voor de kerkbanken uit gewoonte, maar omdat ze in het geloof een zwaard ontwaren in plaats van een slaapmuts. De aantrekkelijkheid van de gemakzucht wordt ingeruild voor inzet voor een zoektocht die werkelijk ergens toe leidt. In een tijdperk van overvloedige prikkels, keren jongeren zich tot het stille wonder van het doopsel. Ze zijn grootgebracht met de boodschap dat “alles moet kunnen”, en precies

daarom willen ze horen: “Er is iets dat móét.” Ze willen niet meer alle deuren openhouden, maar een echte keuze maken. Ze ontdekken - zo wordt mij duidelijk dat in het doopsel alles besloten zit waar de moderne wereld geen antwoord op heeft: zonde en verlossing, dood en opstanding, naam en roeping, een kompas dat naar de haven leidt. Op de dag dat ik deze woorden schrijf - Drievuldigheidszondag - stond een jongen mij op te wachten na de Mis en zegt zonder omwegen: “Ik wil gedoopt worden”. Hij is 13 jaar. Ik ben met hem meegegaan naar zijn ouders. Het blijkt dat deze jongen al twee jaar elke dag uit de bijbel leest. Hij heeft een oudere broer, 15 jaar. Hij doet dat ook dagelijks trouw. Tot mijn verbazing en nog meer tot die van hun ouders. Gewoon oprechte jongens die midden in het leven staan. De heilige Geest is kennelijk aan het werk. En Carlo Acutis is de perfecte heilige voor deze tijd.

Ik zou pastoors willen aanbevelen om niet verbaasd te zijn, maar klaar te staan, zoals de vader in de gelijkenis van de verloren zoon. Want deze jongeren komen niet toevallig. Ze zijn onderweg naar huis. Alleen dragen ze geen lompen, maar sneakers, en zoeken ze niet naar een ideologie, maar naar een Vader. Houd het alsjeblieft niet laagdrempelig, maar ga met hen het diepe in.

Het is een vreemde wereld waar kinderen websites bouwen over wonderen - en waar die kinderen zelf wonderen worden. Laat dan op 7 september de klokken galmen, de servers trillen, en de hemelen zich openen voor Carlo Acutis - de patroonheilige van het internet, en het bewijs dat God nog steeds heiligen maakt, zelfs met een muis in de hand en hoop in het hart.

Gedateerd op drievuldigheidszondagzondag 2025

+Rob Mutsaerts

Bisschopreferent Jeugd & Jongeren